

WOJEWODA DOLNOŚLĄSKI
PN.II.0911-10/19/04

BIURO RADY MIEJSKIEJ WROCŁAWIA	
Data wpl.	23. 08. 2004
L. dz	825/04

9
Wrocław, dnia 20 sierpnia 2004 r.

Rozstrzygnięcie nadzorcze

Na podstawie art. 91 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 roku o samorządzie gminnym (tekst jednolity Dz. U. z 2001 r., nr 142, poz. 1591 ze zm.) Wojewoda Dolnośląski – organ nadzoru stwierdza nieważność § 19 ust. 1 we fragmencie „należy uzyskać opinię” uchwały nr XXV/2103/04 Rady Miejskiej Wrocławia z dnia 8 lipca 2004 w sprawie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego obszaru ograniczonego: ul. Pomorską, ul. St. Dubois, nabrzeżem rzeki Odry i ul. Łowiecką we Wrocławiu – część B.

Uzasadnienie

Na sesji w dniu 8 lipca 2004 roku Rada Miejska Wrocławia podjęła uchwałę nr XXV/2103/04 w sprawie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego obszaru ograniczonego: ul. Pomorską, ul. St. Dubois, nabrzeżem rzeki Odry i ul. Łowiecką we Wrocławiu – część B.

Uchwała wraz z dokumentacją planistyczną wpłynęła do organu nadzoru dnia 21 lipca 2004 roku celem zbadania zgodności z prawem.

Przedmiotowa uchwała została podjęta m.in. na podstawie art. 26 ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. o zagospodarowaniu przestrzennym (tj Dz. U. z 1999 r., nr 15, poz. 139 z późn. zm) w związku z art. 85 ust. 2 ustawy z dnia 27 marca 2003 roku o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz.U. z 2003 r. Nr 80, poz. 717 ze zmianą). Pierwszy z tych przepisów stanowi, że rada gminy uchwała miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego oraz jego zmiany, z zastrzeżeniem art. 15. Drugi stwierdza, że do miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego oraz planów zagospodarowania przestrzennego województw, w stosunku do których podjęto uchwałę o przystąpieniu do sporządzania lub zmiany planu oraz zawiadomiono o terminie wyłożenia tych planów do publicznego wglądu, ale postępowanie nie zostało zakończone przed dniem wejścia w życie ustawy, stosuje się przepisy dotychczasowe.

W toku postępowania nadzorczego organ nadzoru stwierdził, iż uchwała w § 19 ust. 1 we fragmencie „należy uzyskać opinię” została podjęta z istotnym naruszeniem przepisów ustawy z dnia 15 lutego 1962 r. o ochronie dóbr kultury (tekst jednolity: Dz. U. 1999 r. Nr 98 poz. 1150).

Pomimo obowiązywania nowej ustawy regulującej zagadnienia ochrony zabytków z dnia 23 lipca 2003 r. o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami (Dz.U. z 2003 roku, nr 162 poz. 1568 z późniejszą zmianą), na podstawie art. 85 ust. 2 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym do przedmiotowego miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego jak i procedury jego uchwalania należy stosować przepisy obowiązujące w okresie prac nad jego projektem oraz jego uzgadniania z właściwymi podmiotami. Określenie „przepisy dotychczasowe” odnosi się do wszystkich przepisów prawa niezbędnych i stosowanych w trakcie opracowywania miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego.

Przy rozpatrywaniu legalności uchwały nr XXV/2103/04 w zakresie ustaleń i planowania ochrony dziedzictwa kulturowego należy zatem brać pod uwagę przepisy wymienionej ustawy z dnia 15 lutego 1962 roku o ochronie dóbr kultury.

Paragraf 19 ust. 1 uchwały nr XXV/2103/04 stanowi:

„1. W związku z najnowszymi odkryciami zabytków archeologicznych warunkuje się objęcie całego obszaru miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego strefą „W” ścisłej ochrony konserwatorskiej – wobec powyższego prace ziemne na całym terenie muszą być poprzedzone badaniami archeologicznymi, prowadzonymi przez uprawnionego archeologa na koszt inwestora; przed wydaniem pozwolenia na budowę należy uzyskać opinię i zezwolenie właściwych służb ochrony zabytków (dotyczy prac ziemnych).”

Ustawa z dnia 7 lipca 1994 roku – Prawo budowlane (tekst jednolity: Dz. U. 2003 r. Nr 207 poz. 2016) stanowi w art. 28 ust.1: „Roboty budowlane można rozpocząć jedynie na podstawie ostatecznej decyzji o pozwoleniu na budowę, z zastrzeżeniem art. 29-31.” Z kolei art. 32 powołanej ustawy mówi, iż:

„1. Pozwolenie na budowę lub rozbiórkę obiektu budowlanego może być wydane po uprzednim:

- 1) przeprowadzeniu postępowania w sprawie oceny oddziaływania na środowisko, wymaganego przepisami o ochronie środowiska;
- 2) uzyskaniu przez inwestora, wymaganych przepisami szczególnymi, pozwoleń, uzgodnień lub opinii innych organów.

2. Uzgodnienie, wyrażenie zgody lub opinii, o których mowa w ust. 1 pkt 2, powinny nastąpić w terminie 14 dni od dnia przedstawienia proponowanych rozwiązań. Niezajęcie przez organ stanowiska w tym terminie uznaje się jako brak zastrzeżeń do przedstawionych rozwiązań.

3. Przepis ust. 2 nie dotyczy przypadków, w których stanowisko powinno być wyrażone w drodze decyzji.”

Ustawa o ochronie dóbr kultury w art. 21 stanowi:

„1. Wszelkie prace i roboty przy zabytkach oraz prace archeologiczne i wykopaliskowe wolno prowadzić tylko za zezwoleniem właściwego wojewódzkiego konserwatora zabytków.

2. Minister właściwy do spraw kultury i ochrony dziedzictwa narodowego określi, w drodze rozporządzenia, warunki i tryb udzielania i cofania zezwoleń na prowadzenie prac konserwatorskich, archeologicznych i wykopaliskowych oraz warunki ich prowadzenia, jak również kwalifikacje osób, które mają prawo prowadzenia tej działalności, w tym w szczególności wykształcenie i staż pracy wymagane od wykonawców prac konserwatorskich, archeologicznych i wykopaliskowych, dane zamieszczane we wniosku o udzielenie zezwolenia, rodzaje dokumentów załączanych do wniosku, sposób prowadzenia dokumentacji prac konserwatorskich, archeologicznych i wykopaliskowych, w tym sposób dokumentowania poszczególnych etapów prac.”

Opierając się na powołanych przepisach należy stwierdzić, iż, w przypadku prowadzenia prac archeologicznych i innych prac lub robót dotyczących zabytku, prawo przewiduje obowiązek uzyskania dwóch rodzajów decyzji administracyjnych: zezwolenia konserwatorskiego oraz pozwolenia na budowę.

Cytowany przepis § 19 ust. 1 uchwały nr XXIII/1941/04 będącej przedmiotem rozstrzygnięcia wprowadza obowiązek uzyskania **opinii** i zezwolenia właściwych służb ochrony zabytków przed wydaniem pozwolenia na budowę. Tym samym miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego tworzy drugi rodzaj uzgodnienia w którym właściwe służby konserwatorskie wyrażają swoje stanowisko wobec planowanych prac i robót budowlanych dotyczących zabytku czy prac archeologicznych i wykopaliskowych.

11

Należy zatem stwierdzić, iż przepisy prawa nie dają radzie gminy uprawnień do modyfikacji i odrębnego regulowania trybu postępowania w zakresie ochrony zabytków.

Rada gminy nie może wykraczać poza przepisy powszechnie obowiązujące i wprowadzać całkowicie nowych rodzajów aktów prawnych i form wyrażania stanowiska przez właściwe organy administracji publicznej, w tym służby ochrony zabytków.

Bezzasadnym jest zatem wprowadzenie obowiązku uzyskania opinii w przypadku gdy odpowiednie służby konserwatorskie wyrażają już swoje stanowisko w drodze decyzji administracyjnej – zezwolenia konserwatorskiego.

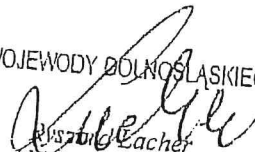
Bezspornym jest zatem fakt, iż wprowadzenie wymienionej regulacji w § 19 ust. 1 uchwały nr XXV/2103/04 Rady Miejskiej Wrocławia w sposób istotny naruszają prawo.

Biorąc pod uwagę powyższe orzeczono jak w sentencji.

Od niniejszego rozstrzygnięcia przysługuje skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego we Wrocławiu w terminie 30 dni od jego doręczenia za pośrednictwem organu nadzoru nad jednostkami samorządu terytorialnego - Wojewody Dolnośląskiego.

Zgodnie z art. 92 ust. 1 ustawy o samorządzie gminnym stwierdzenie przez organ nadzoru nieważności uchwały organu gminy wstrzymuje jej wykonanie z mocy prawa w zakresie objętym stwierdzeniem nieważności, z dniem doręczenia rozstrzygnięcia nadzorczego.

WZ. WOJEWODY DOLNOŚLĄSKIEGO

Wiesława Łachert
I WICEWOJEWODA